

Verstraeten, Ruth
De kindervleesfabriek

© 2019 Infodok/Standaard Uitgeverij nv,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Ruth Verstraeten
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

ILLUSTRATIES

Eva Mouton

VORMGEVING

Leen Depooter – quod. voor de vorm.

Trefwoorden: rijm, humor

D/2019/0034/254
ISBN 978 90 5908 887 0
NUR 274, 282

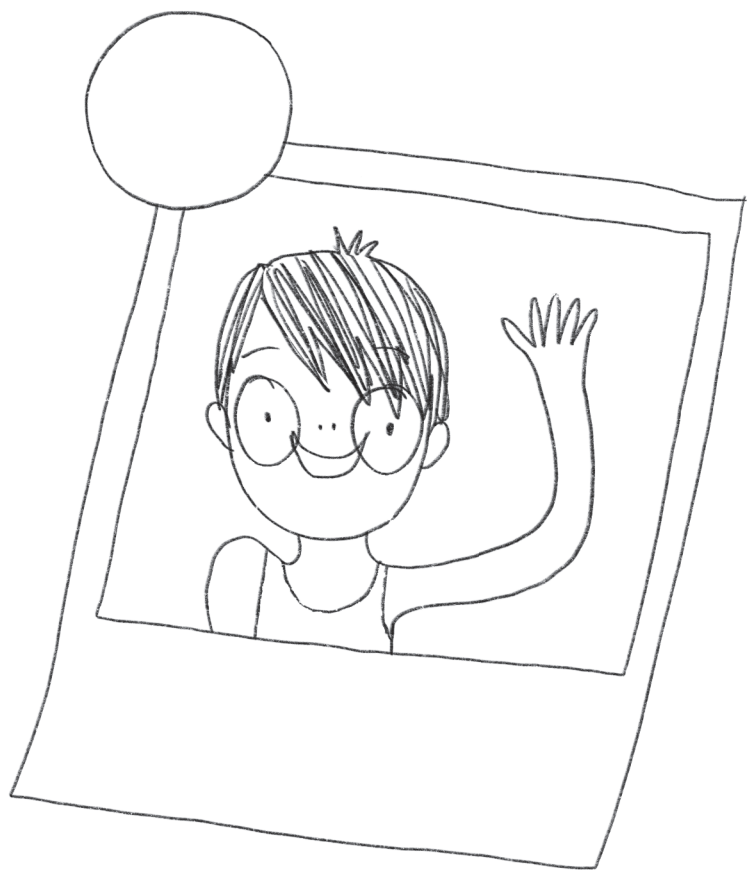

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd
– op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

DE
KINDER
VLEES
FABRIEK

Ruth Verstraeten

Eva Mouton

Mijn naam is Korneel,
Korneel-ik-eet-niet-veel.

Ik lust geen boterham met korsten
of pistolets met preparé,
geen opgerolde boerenworsten
of toast met brokken stinkpaté.

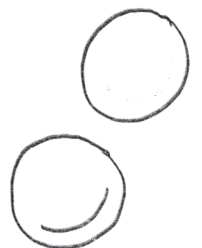
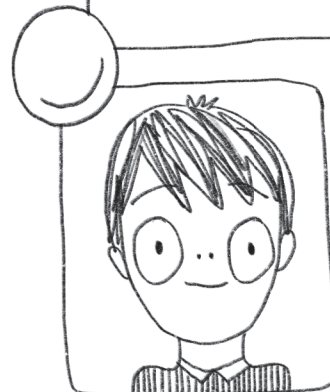

RECEPT STINKPATÉ
(500 GR)

VLEES, VET, LEVER
MALEN & MENGEN

STANK NAAR SMAAK
TOEVDEGEN

SMAKELÏK!

Koteletten zijn te taai
en appelmoes te zoet,
andijvie smaakt naar koeienvlaai
en kool naar vorte voet.

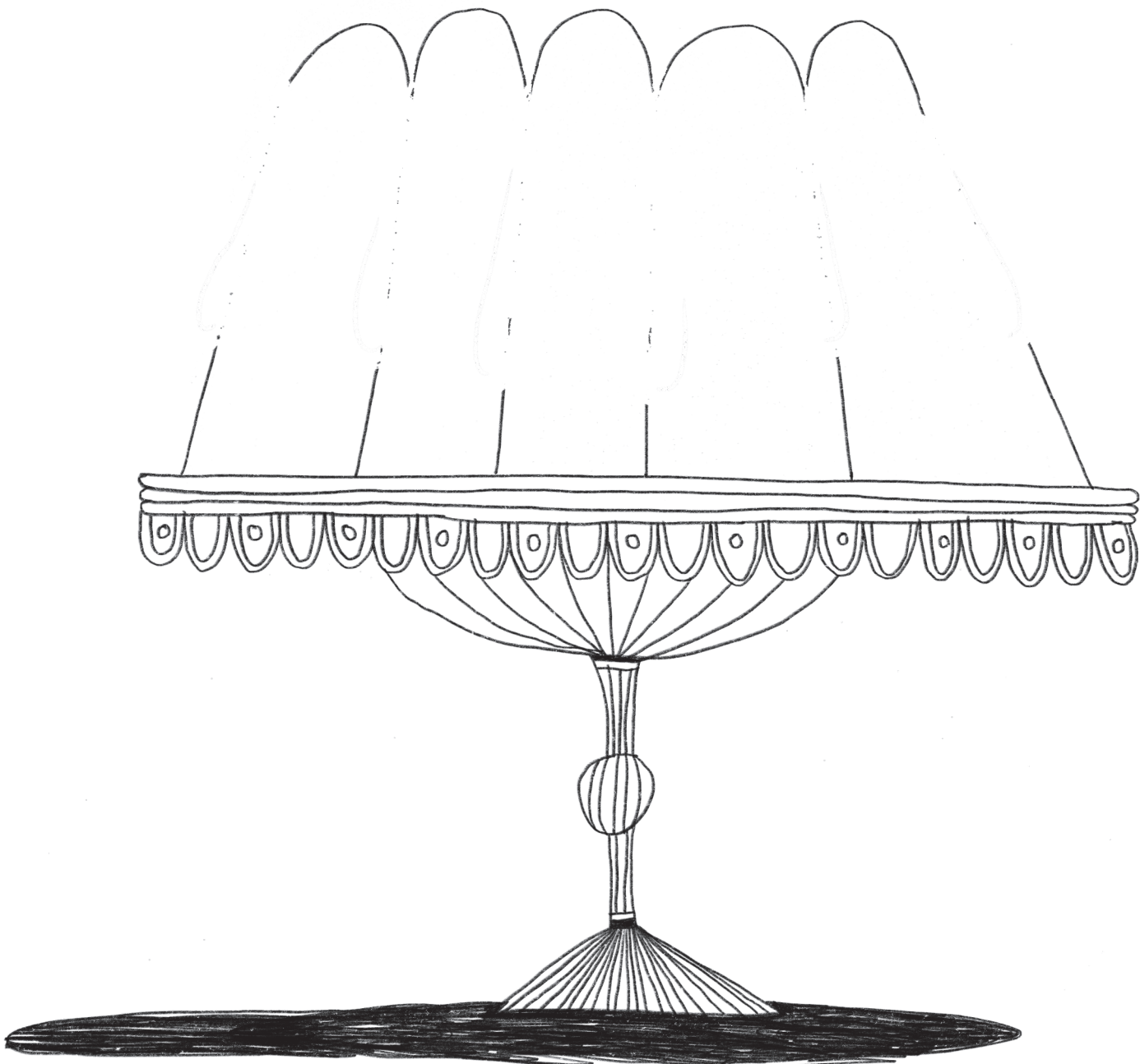
Een ei komt uit een kippenkont,
wie steekt nu zoiets in zijn mond?!
En kaviaar is vissenpoep...
O hemellief, wie eet die troep?!

Sla smaakt slap en thee smaakt plat,
van choco ga ik smakken,
brood is droog en melk te nat
en pindakaas blijft plakken.

Geen fruit, geen vlees, geen snoep of vis,
er is écht NIETS... dat lekker is!
Behalve dan één magisch ding...

gele, zachte druifpudding!

De smaak van gele drilpudding
is romig, vol en zacht!
Ik wil alleen maar drilpudding
van 's ochtends vroeg tot middernacht!

'O maar, nee maar,' zegt mijn moeder,
'daar wil ik niks van weten!
Jij krijgt pas je dessertje
als je bord is leeggegeten!'

En daar, mijn beste vrienden,
daar zit de schoen gekneld,
want alles wat mijn mama maakt,
smaakt én ruikt naar vuilnisbelt.

Bij het zien van zwarte pensen
met protkooltjes in het zuur
frisbee ik zoals de beste
heel mijn bord tegen de muur.

‘Ben je gek!’ gilt mijn moeder
en ze staart met open mond
naar de worst tussen de spuitjes
en patatten op de grond.

‘Toe, geloof me, die pens leefde,
hij bewoog nog op en neer...!’
Maar mijn mama sist en zegt koel:
‘Ooit stuur ik je toch een keer...’

‘Nee, niks zeggen’, piep ik angstig.
‘Zeg me niks over die plek!
Ik beloof nooit meer te gooien
met mijn bord of mijn bestek!’

‘Wel oké dan,’ snuift mijn moeder,
‘maar je weet dat ik het meen.
En je weet wat ze daar doen
met je kleine, dikke teen...
En je oren en je vingers
van de palm tot de top...
Dus ik zeg het nog een keertje:
eet je spruiten nu maar op!’

